
SENTENTIÆ

PHILOSOPHORUM:

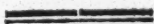
SENTENTIARUM
PHILOSOPHORUM

SYLLOGE

E CODICE LEIDENSI

VOSSIANO

NUNC PRIMUM EDITA.

DUNELMIÆ:

1796.

THE NATIONAL

LIBRARY

De utilitate Sententiarum Testimonia.

Μη παριδῆς διηγημα σοφῶν, καὶ ἐν ταῖς
παροιμiais αὐτῶν ἀναστρέφου· ὅτι παρ' αὐτῶν
μάθησθαι παιδείαν.

Ecclus. viii. 8,

Εοικεν ὁ ἐκ φιλοσοφίας λόγος ἡνιοχῷ ἀγαθῷ·
περιγίνεται γὰρ τῶν ἐν ἡμῖν ἐπιθυμιῶν, μετα-
γῶν αὐτὰς πρὸς τὸ καλόν.

Sententiæ Phil.

Δεῖ οὖν πρὸς ταύτην τὴν ἐπιστήμην τὴν
μελλούσαν ἡμᾶς καθάρους καὶ τελείου ποιεῖν,
κανόνας εἶναι τινὰς ἐν βραχεὶ διωρισμένους,
οἷον ἀφορισμοὺς τινὰς τεχνικοὺς, ὅπως ἐν τάξει
καὶ εὐμεθοδῶς πρὸς τὸ εὐζωΐας τέλος ἀφικου-
μεθα.

Hierocles.

Παροιμιαὶ Σαλωμωντος υἱοῦ Δαβὶδ, ὃς ἐβα-
σιλευσεν ἐν Ἰσραὴλ· Γινώσκει σοφίαν καὶ παι-
δείαν, νοῆσαι τε λόγους φρονήσεως, δεξασθαι τε
στρόφας λόγων, νοῆσαι τε δικαιοσύνην ἀληθῆ,
καὶ κρίμα κατευθύνειν· ἵνα δῶ ἀνακοῖς πανουργ-
γίαν, παιδὶ δὲ νεῷ αἰσθήσιν τε καὶ ἐννοίαν. Τῶν-
δε γὰρ ἀκουσας σοφὸς σοφώτερος ἐστί, ὁ δὲ
νοήμων κυβερνήσιν κτήσεται.

Proverb. Salom. init.

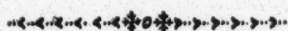
7316

Γνωμεων μεν τωνδε ειτις επαιτοι ξυν νοω, πολλα
μεν ρεξει πραγματ' ανδρος αξια, πολλα δε φαν-
λα ου ρεξει.

Democrates.

“ It is said of Bishop Sanderson, that by frequently conversing with his son, and scattering short apothegms, with little pleasant stories, and making useful applications of them, the youth was in his infancy taught to abhor vanity and vice.” BISHOP HORNE'S THOUGHTS.

SENTENTIÆ
PHILOSOPHORUM.

ΜΑκαριον ου το τυγχανειν, ὧν
ἐπιθυμει τις, ἀλλὰ το μηδενος
ἐπιθυμειν.

Αρκεσιλαου· Τον σπουδαιον εφη
δειν ειναι τῷ ἡλίῳ παραπλησιον, σπευ-
δοντα καὶ μὴ ἐπιστρεφομενον.

Πυθαγορου· Αξιος ανθρωπος εστι,
ὃς θεος αν ειη εν ανθρωποις.

Ψυχης αγνης τοπον οικειοτερον ἐπι-
γης θεος ουκ εχει.

A

Εἰ βουλεῖ γνωσθῆναι θεοῖς, ἀγνο-
ηθῆτι μαλιστα ἀνθρώποις.

Βραχυλογον μαλιστα ἡ θεοῦ γνωσις
ποιεῖ.

Νεως Θεοῦ ὁ σοφὸς νοῦς, ὃν οὐκ ἐφ'
ἡμέρας, ἀλλ' αἰετὶ χρησάμενος
καὶ κατακοσμεῖν εἰς παραδοχὴν τοῦ
Θεοῦ.

Ἄκτησαμενος οὐ καθεξείς, μὴ
αἰτοῦ παραθεῶν· δῶρον γὰρ Θεοῦ
πάνανταφαιρετόν, ὥστε οὐ δῶσειν, ὃ μὴ
καθεξείς.

Ἐπικτήτου· Θεοὺς δικαίᾳ καὶ με-
μετρημένῃ διαθεσεί τιμὰ, ἀλλὰ μὴ
ἀμετροῖς δωροῖς κολακεύει· οὔτε γὰρ
κολακείᾳ χαίρει θεός, οὔτε ὁ κολακευῶν
τιμὰ τοῦ Θεοῦ.

Θεοῖς θυε μὴ ἥνικα ἀνὰ πλουτησῆς,
ἀλλ' ἥνικα ἀνὰ φρονήσῃς· το γὰρ πλου-

τειν και των κακοδαιμονων, το δε φρονειν μονον ιδιον ευδαιμονων.

Περι Θεων. Μη συνεχη αιτει υγιειαν σωματος, αλλα διηνεκως λαμβανε σωφροσυνην ψυχης, και ουτε ραδιως νοσησεις, ουτε νοσων δυσαρρωστησεις.

Μη ὦν επιθυμης, ταυτα παρα θεων αιτει, αλλ' ὅπως αὐτης απαλλαγῃς της επιθυμιας, ταυτα ζητει παρα θεων, τοτε σου εισακουσιν οἱ Θεοι, ἥνικα αν μη περι των ἡδεων, αλλα περι των καλων ευχη. κατε σοι δωσουσιν τα καλα, ἥνικα μη ἡδονη, αλλ' αρετη χαιρεις.

Μεμνησο περι των μεγαλων αιτειν τα μεγαλα· μικρα γαρ ουκ αν δοιεν, ουδε Θεου μειζον και υψηλοτερον ευχομενος· τοιγαρουν Θεοις αιτει τα θεια, ὦν ουδεν σαρκινον και γηϊνον ψαυει παθος.

Περικλέους· Περικλῆς ὁ Ξανθίππου
ἐπὶ πολλοῖς καὶ μεγαλοῖς μάλα
σεμνυνεσθαι, οὐδὲ ἐφητιμᾶν τῶν ἑαυτοῦ
ἐργῶν, ἢ ὅτι ἀρχόντος αὐτοῦ οὐδεὶς
τῶν ἐχθρῶν ἐν πένθιμῃ ἐσθῆτι ἐγίνετο.

Δημοκρίτου· Φιλονεικίῃ πᾶσα
ἀνοητός· τὸ γὰρ καλὰ τοῦ δυσμενέος
βλαβερὸν θεωροῦσα, τὸ ἴδιον συμφερὸν
οὐ βλέπει.

Ἐπικτήτου· Ὡς περ μελιττὴν οὐ
διὰ τὸ κέντρον μισεῖς, ἀλλὰ διὰ τὸν
καρπὸν τημελεῖς· οὕτω καὶ φίλον δι
ἐπιπληξίν ἀποστραφεῖς, ἀλλὰ διὰ τὴν
εὐνοίαν ἀγάπας.

Εἰκασί· οἱ κολακεῖς κηφῆσι· καὶ
γὰρ ἀργοὶ καὶ ἀκεντροὶ, καὶ τοὺς
ἀλλοτρίους ἀναλίσκοντες καμάτους.
Οἱ φθονεροὶ σφηξί· καὶ γὰρ πληκτικοὶ
καὶ ἀποροὶ, καὶ ἀμεταδοτοὶ, καὶ ἀχρεῖ-
οι. Οἱ χρηστοὶ μελιτταῖς· φιλοπονοὶ
καὶ αὐτουργοὶ, καὶ δίκαιοι, καὶ

ευποροι, και πραοι και επιπληκτικοι
και κοινωνικοι, ὥς εἰ βουλει φιλος
ὑπαρχων μετα πολλων διαγειν φιλων,
μιμου την μελιτταν· καθαρον εστω σοι
το σμηνος κηφηνωντε και σφηκων τους
εις φιλιαν σοι καθιεντας.

Δοκιμαζε μη εξ ὧν σοι δωρουνται,
αλλ' εξ ὧν ἑαυτοις μνωνται και χαρι-
ζονται, και κατεπηγειλαντο και
διεθεσαν.

Χρηματα μεν φιλιαν ουδεποτ' αν
εργασαιντο, ὥσπερ ουδε γη θεον· φιλια
δε χρηματα και αλλα αν κτησαιτο
καθαπερ θεος γην.

Σωκρατους· Αποδεχου των ἑταιρων
μη μονον τους επι τοις κακοις δυσχεραι-
νοντας, αλλα και τους επι τοις αγα-
θοις μη φθονουντας· πολλοι γαρ ατυ-
χουσι μεν συναχθονται, καλως δε
πραττουσι φθονουσι.

Πυθαγορου· Ουτε εξ ἱερου την
ευσεβειαν, ουτε εκ φιλιας αρτεον την
αληθειαν.

Θεοφραστου· Αγνοιαν μεν και αμαρ-
τιαν ἢ φιλια φερει· φθονον και δυσμενει-
αν ου φερει.

Ὁ αὐτος παρεκελευετο τους φιλους
δειν δοκιμασαντας αἰρεισθαι, ουκ ἐλο-
μενους δοκιμαζειν.

Πλατωνος· Ὑπνοι και κοποι μα-
θημασι πολεμιοι.

Θεοφραστου· Αναγκαιοτατη δ' επι
γυναικων ἢ των πραγματων δοκει παι-
δευσις ειναι, και αυτη μεχρι χρησιμου
προς οικονομιαν· το δ' εξακριβουμενον
επι πλεον αργοτερας τε ποιει προς τε
τ' αλλα και λαλους και πιεριεργους.

Σωκρατους· Πανηγυρις εστι ψυχης

ἡ παιδεία· πολλά γὰρ ἐστὶ ἐν αὐτῇ
ψυχῆς θεαμάτων καὶ ἀκουσμάτων.

· Του αὐτοῦ. Τοῖς μὲν σταδιοδρομου-
σι ἐπὶ τῷ τερματι τὸ βραβεῖον τῆς
νίκης, τοῖς δὲ φιλοπονησασὶ ἐπὶ τοῦ γη-
ρωσ τοῦ πρώτου τῆς φρονήσεως
ἀποκεῖται.

Ὁ αὐτὸς ἐρώτηθεις, πῶς ἂν τις ἀγοι
καλῶς τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας, εἶπεν,
νεοὺς μὲν ὄντας παιδεύσας, ἀνδράς δὲ
γενομένους διδάξας συμπεριφερεσθαι
τοῖς ἀποβαίνουσι, καὶ τὴν οὐσίαν
διανείμας αὐτοῖς, ἵνα μὴ διὰ τοῦτο
ἐχθροὶ γενῶνται.

Ἐν πολεμοῖς σιδήρεος πρὸς ασφαλείαν
χρυσοῦ κρείττων, ἐν δὲ τῷ ζῆν πλουτοῦ
λόγου διαφέρει.

Οἱ παιδευμένοι, καθάπερ ἐν πα-
λαισρᾷ, κἂν πέσωσι, τάχως ἐκ τῆς
ατυχίας ἀνίστανται.

Ὅδον μὲν τὴν ἀσφαλὲσατῶν ἐκλε-
γεσθαι δεῖ, βίου δὲ τὸ ἀλυποτάτον.

Ἐπαινοῦ, ὥσπερ μυροῦ, πεφεισμένως
ἀπολαύστέον.

Οὐτε ναυὺν ἐκ μίας ἀγκυρας, οὐτε
βίον ἐκ μίας ἐλπίδος ὀρμίστέον.

Τῶν νοσούντων ἰατροὺς, τῶν δὲ
ἀτυχούντων φίλους δεῖ προνοεῖν.

Οὐτε πυρὶ ἱματίῳ περιστεῖλαι δυνα-
τόν, οὐτε ἁμαρτήμα χρόνῳ.

Ἡ παιδεία, καθάπερ τῶν εὐδαιμο-
νῶν χώρα, ἀγαθὰ πάντα φέρει.

Τὸ τῆς δοξῆς κάλλος, ὥσπερ ὑπο-
νοσοῦ τοῦ φθονοῦ ταχίστα μαραινέται.

Οὐτε ἐκ τοῦ κόσμου τὸν ἥλιον δυ-
νατὸν αἶραι, οὐτε ἐκ τῆς παιδείας τὴν
παρρησίαν.

Ουτε ὕδωρ θολερον, ουτε ψυχρον
απαιδευτον προκρινειν δει.

Ουθ' ἵππῳ χωρις χαλινου, ουτε
πλουτῳ χωρις λογισμου ασφαλες
χρησθαι.

Ἡ τυχη, καθάπερ μοχθηρος ὁδοιπο-
ρος, πολλακις εκ μεσης ευτυχιας ανα-
λυειν ειωθεν, ὡσπερ εξ ὁδου.

Εοικεν ἡ κολακεια γραπτῇ πανοπλίᾳ·
διο τερψιν μεν παρεχει, χρειαυ δ ουδε-
μιαυ.

Εκ της ατυχιας, ὡσπερ εκ θεατρου,
πολλους ανιστησι ἡ τυχη.

Οἱ ξεμοι εν ταις ὁδοις, οἱ δε απαι-
δευτοι εν τοις πραγμασι πλανωνται.

Ουτε πλεοντα παρα τοπον ὁρμειν,
ουτε ζωνῆας παρα νομον βιουν ακινε-
δυνον.

Ἴππου μὲν ἀρετῇ ἐν πολέμῳ, φίλου
δὲ πιστὸς ἐν ἀλυσίᾳ κρινέσθαι.

Τῆς ὁμιλίας, ὥσπερ ἐλευθέρως
γυναικὸς, σεμνὸν, οὐ περιεργὸν εἶναι
δεῖ το καλλός.

Τὰς μὲν πόλεις ἀναθημασί, τὰς
δὲ ψυχὰς μαθημασί κοσμεῖν δεῖ.

Οὐδὲ συμπόσιον ἀνευ ὁμιλίας, οὔτε
πλοῦτος χωρὶς ἀρετῆς ἡδονὴν ἔχει.

Αἱ ἐπιφάνειαι ἱσυχαι, καθάπερ οἱ
σφοδροὶ τῶν ἀνέμων, μεγάλα ποιοῦσι
τὰ ναυαγία.

Οἱ ἐλαφροὶ τῶν ἀνθρώπων, καθάπερ
τὰ κενὰ τῶν ἀγγείων εὐβαστακτὰ ἴσως
εὐφρονοῦσιν εἰσι.

Τὸν πλοῦτον ὥσπερ κοινὸν ἐρωμένον
ἰδοὺς ἀν οὐκ αἶ τοῖς αὐτοῖς συμπερι-
φερόμενον.

Ὁ βίος, ὥσπερ ὄργανον, ἀνεσεί και
ἐπιτάσσει ἀρμοττομενος ἡδίων γινεται.

Ὁ μεν Πρωτεύς τῇ μορφῇ, ὁ δε ἀπαι-
δεύτος τῇ ψυχῇ αλλοιούται.

Σκευὴ μεν ἴα παῖνα κρείττονα, φιλικῇ
δε αἰ. παλαι αἰ. ἀναγκαιοτεραι.

Ὁ λόγος, ὥσπερ πλαστῆς ἀγαθός,
καλὸν τῇ ψυχῇ περιλιθῇ σῆμα.

Τὸν λιβανῶν ἰοῖς θεοῖς, ἰὸν δ' ἐπαι-
νον τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι νεμεῖν δεῖ.

Ὁνειρῶ εοικεν ὁ ἴων ἀπαιδεύων
βίος· καίνας γὰρ εχει τὰς φαντασίας.

Ἡ χάρις, ὥσπερ σελήνη, ὅταν ἰελεῖα
γενῆται, ἵσῃ φαίνεται μεγίστη.

Ὁ ἴων σοφῶν νοῦς, ὥσπερ ὁ χρυσοῦς,
ἱμῆν εχει μεγίστην.

Της αλαζονείας, καθάπερ ἴων κε-
χρυσωμένων ὀπλῶν, οὐχ ὁμοία ἰα εὐλος
ἴοις ἐκλός.

Ἐπὶ ἴων παρ' ἀξίαν ἀλυσούλων, κα-
θάπερ ἐπὶ ἴων παρ' ὥραν ἀποδνησκον-
των, μάλλον αλγυνομεθα.

Της παιδείας, ὥσπερ χρυσός, το
καλὸν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ ἴοπῳ χρη-
σίμον ὑπαρχει.

Μυρῷ ἴην αὐτὴν εοικεν δυνάμιν
λόγος εἶναι· καμνονίας μὲν γὰρ ἡμᾶς
ὠφελεῖ, καλῶς δὲ πράττονίας εὐφραίνει.

Ἰερὸν μὲν ἴοις ἀγνοῖς κοινωνήσων,
ὁμιλίας δὲ πεπαιδευμένοις.

Οἱ ἀπὸ ἴων αἰσχροῦ κέρδος εἰς κα-
λὰς ἀναλίσκοντες εὐεργεσίας, ὁμοίον
ἴι ποιοῦσι ἴοις ἀπὸ ἱεροσυλίας εὐσε-
βοῦσι.

Τῇ αμαθίᾳ, ὥσπερ χαλεπῇ νοσῶ,
πολλὰ ἁμαρτήματα συναπείλαι.

Τοῦ φαυλοῦ ἀνδρὸς, καθάπερ κακοῦ
κυνὸς, μαλλον ἢ φωνῆς ἢν σιγὴν εὐ-
λαβείσθαι δεῖ.

Οὐτε γαμῆλ' ἔπρεπον ἢν ἑταῖραν,
εὐέλῃ φιλίᾳ τὴν κολακείαν ἀνιῆσθαι.

Οἱ ἀδολεσχοί, καθάπερ αἱ χελιδόνες,
τῷ συνεχεῖ τῆς λαλίας τὴν ἡδονὴν τῆς
ὁμιλίας διαφθεύουσιν.

Οὐτε ἐξ ἱεροῦ βωμον, οὐτε ἐξ ἀνθρώπι-
νῆς φύσεως ἀναιρετεὸν ἴον ἐλεον.

Τοὺς μὲν κακοὺς ἀσηβήσαντας, τοὺς
δὲ ἀνηλούς καὶ θράσεις γηράσαντας
αἱ τῶν ἁμαρτημάτων συνδιωκοῦσι
ἐριννυες.

Ὡσπερ τυραννὸς καὶ ἱμά τον αὐτὸν
καὶ ὑβρίζει.

Τοις μὲν δια τοῦ ἡλίου πορευμένοις
κατ' ἀναγκὴν ἐπελαί σκία, τοῖς δὲ δια
δοξῆς βαδίζουσιν ἀκολουθεῖ φθονός.

Λίμνην πλοίου μὲν ὄρμος, βίου δὲ
ἀλυπία.

Προσεπιλήμνησις ἡδὺ φάρμακον· ἔχει
γὰρ πλεον τοῦ ὠφελούν τοῦ δακνόντος.

Αἱ ἐλπίδες, ὥσπερ αἱ ὀπῳραι, οὐκ
αεὶ τὸν καρπὸν ἐκφέρουσιν.

Τὸν σπουδαῖον ἀνδρα, καθάπερ ἰα-
τρὸν ἀγαθόν, δεῖ πρὸς τὴν διαγωνισαμέ-
νην ἰσχὴν τὰ βοηθημὰ ἀρμόζειν.

Οἱ μὲν ἱραχεῖς ἵπποι τοῖς χαλινοῖς,
οἱ ὀξύθυμοι τοῖς λογισμοῖς μέλονται.

Τὰ μὲν ξίφη ταῖς λαβαῖς, αἱ δὲ
πρᾶξεις τοῖς καιροῖς κρᾶθονται.

Τῷ γελοιῷ, κατὰ περὶ οἰῶ, πεφεισμε-
νως χρηστέον.

Ἀρομῶς τῇ μὲν χειρὶ γράφειν, ἡ δὲ
ψυχὴ βουλευέσθαι δεῖ.

Τοῖς μὲν ὀργανοῖς τοὺς προσάδον-
τας, ταῖς δὲ ἐπαγγελίαις ἵα ἐργα
δεῖ εἶναι συμφωνά.

Θηρεύουσι μὲν τοῖς κυσὶ καὶ δικτυ-
οῖς ἵα θηρία οἱ πλεῖστοι, τοῖς δὲ ἐπαι-
νοῖς ἵους ἀνοήτους.

Οὐδε ἵα Ἀχιλλεὺς ὅπλα Θερσίῃ,
οὔτε ἵα ἡς ἱυχὴς ἀγαθὰ ἀφρονὶ ἄρμο-
σει.

Οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς, οὐδε ἐλπίς
ἀγαθὴ χωρὶς λυπηροῦ, γενναῖοι χρησι-
μον ἐν τῷ βίῳ.

Ἐν μὲν ἵοις ἱεροῖς εὐσεβεῖν, ἐν δὲ ἵαις

εὐτυχίαις εὐεργεῖν δέῃον ὁρθῶς λογι-
ζομενον.

Οἱ πεπαιδευμένοι, καθάπερ ξενίευ-
οντες ἐν τῷ βίῳ μικρὸν ἐπιδεοῦνται
πανήλαστοι ἐφοδίων.

Αἱ μὲν ὑπὲρ μέτρον ἐσθλῆες τὰ σω-
ματα, αἱ δὲ ὑπερμέτροι περιουσίαι τὰς
ψυχὰς εἰωθασὶ ἐμποδίζειν.

Πανηγυρίαι εἰσὶν ἡ ψυχῇ· πολλὰ γάρ
ἐν αὐτῇ θεάματα καὶ θαύματα.

Ἐν τοῖς θεσμοφοροῖς λέγεται μὲν
αἰσχρὰ, πράττεται δὲ καλὰ, ἐν δὲ ταῖς
τῶν φίλων διαφοραῖς λεγέσθαι μὲν πολ-
λακίς τὰ τῆς ὀργῆς, πράττεται δὲ
διὰ παντός τὰ τῆς εὐνοίας.

Τοῦ βίου, καθάπερ ἀγαλμαῖος κα-
λοῦ, πάντα τὰ μέρη καλὰ εἶναι δεῖ.

Τοῖς ἀφροσιν, ὥσπερ τοῖς μικροῖς

παιδίοις, μικρὰ προφασει το κλαίειν
γινέται.

Ανδρίας ἐπὶ βασιως, σπουδαῖος δὲ
ἀνὴρ ἐπὶ καλῆς προαιρεσεως, ἐς ὧς ἀμε-
τακινήσῃς εἶναι οφείλει.

Ὁ μὲν χειμῶν σκέπῃς, ἦο δὲ γῆρας
ἀλυπίας δέχεται.

Τὸν μὲν χρῆσον οἶνον τὸ φαῦλον
ὑδωρ, ἦο δὲ σπουδαῖον ἀνδρῶπον ἢ με-
χθρὰ ὁμιλία, φθίρει.

Οὐδὲ μαχαιρὰν αὐλείαν, οὔτε παρρη-
σίαν ἀπρακτὸν, εἶναι δεῖ τὸν ἀνδρα.

Ὡς τῷ βίῳ, καθάπερ ἐν τοῖς δράμασι,
χρητὰ πρῶτα λέγειν οὐ τὸν ἀφρονά,
ἀλλὰ τὸν φρονιμώτατον.

Ταῦτον ἐστὶν ἐπὶ ἀλυχίας καὶ οἰσθη-
ρας ὁδοῦ σταδιοδρόμειν.

Τας ἡδονας, ὡς εριννυας, δεῖ παρελθεῖν τὸν σπευδόντα τὴν ἀρετὴν ἰδεῖν, ὥσπερ παλριδα.

Οὐτε σίῃον ἀριζον ἐκ τοῦ καλλοῦς ἡδίων κρινόμεν, ἀλλὰ ἴον εὐχρησον πρὸς τροφήν, οὐτ' ἀνδρα σπουδαῖον, οὐτε φίλον εὐνοῦν, ἴον ἐξ ἐπιφανοῦς οὐτα γένους, ἀλλὰ τὸν ὑπαρχοῦν τῷ ἴσῳ κρεττονα.

Πρεσβύτης ἀνοήτος, ὥσπερ σεσηπὸς ξύλον, πρὸς οὐδεμίαν εὐχρησος χρῆσιν.

Ὁ μὲν δειλὸς τῆς παλριδος, ὁ δὲ φιλοδοξὸς τῆς πατρῶας οὐσίας, ἐς προδοίης.

Εὐ μὲν τῷ πλεῖν πειθεσθαι κυβερνητι, εὐ δὲ τῷ λιῷ ἴῳ λογιζεσθαι δυναμένῳ βελτίον.

Καλλίον ἐπὶ μὲν τῆς ἐστίας φαίνεσθαι

το πυρ λαμπρον, επι δε της αλυχιας
τον νουν.

Το σωμα ἱμαῖοις δει κοσμειν, ἦν
δε ψυχην τοις επιτηδευμασιν.

Αἱ μεν εσθῆτες πλυνομεναι παλιν ευ
τη χρησει πιμπλανῆαι ῥυπου, αἱ δε
ψυχαι ἀπαξ αποκαθηραμεναι ἦν
αμαδιαν δια παντος μενουσι λαμπραι.

Οἱ φυγαδες κἂν μη διωκονται, φο-
βουνται· οἱ δε αφρονες, κἂν μη κακως
πραττουσι, λαραττονται.

Οἱ μεν ζωγραφοι χρωμασι εικονας
ἦς οψεως, οἱ δε ευχαριστοι προαιρεσει
και ευνοια ἦν ὁμοιοῦντα ἦς ευεργεσιας
οφειλουσιν αποβελειν.

Τοις μεν μαινομενοις καλα ἡα ἰδια
ἡενα φαινῆται πολλακις, τοις δε αφρο-
σι τᾶγαθα φαυλα.

Ὁ μὲν γεωργὸς πρὸς τοὺς καλὰ
θαλάσσαν χειμῶνας ἀχρηστὸς, ὁ δὲ
φιλαργυρὸς καὶ κολαξ πρὸς τοὺς καλὰ
ψυχὴν.

Οἱ μὲν ἐκ γῆς καρποὶ κατ' ἐνῆαυτον,
οἱ δὲ ἐκ τῆς φιλίας κατ' ἡμέραν
φυοῦνται.

Ταῖς μὲν πόλεσι ἡ λειχὴ, ταῖς δὲ
οὐσίαις ὁ ἐκ παιδείας νοῦς κόσμον καὶ
ασφαλείαν ἔχει.

Τῆς παιδείας τροφὴς μόνον τὸ εἰς
τὴν ψυχὴν δεδομένον ὠφελίμον.

Σπανίον ὁδοιποροῦντα μὴ προσκο-
ψαί, καὶ πράττοντα τι ἐνδελεχῶν μὴ
διαμαρτεῖν.

Μουσικοῦ μὲν ἀνδρὸς τὸ παν ὄργανον
ἁρμοσάδαι, πεπαιδευμένου δὲ τὸ πασῇ
ψυχῇ ἁρμοσάσθαι.

Ὁ μὲν οἶνος συμμέλαβέλει τοῖς
ἀγγείοις εἰσώθεν, ὃ τε πλοῦτος τοῖς
κεκλήμενων ἱεροῖς.

Οὐτε ἀρρώστου φωνὴν οὐτε ἀνοήτου εὐ-
λαβήσων.

Καλοπῆρῳ ὁ τοῦ οὐρανοῦ, ἐν δὲ τοῖς
ὁμιλῖαις ὁ τοῦ ψυχῆς χαρακτὴρ γνω-
ρίζεται.

Οἱ μὲν νεογνοὶ παῖδες τὰ γραμματεῖα,
οἱ δὲ ἀπαιδεῖται τὰ πραγματεῖα συγχέ-
ουσιν.

Τῆς εὐτυχίας, ὥσπερ ὥρας παρουσίας,
ἀπολαβεῖν δεῖ διὰ τὸ ἀδύνατον.

Εἰσὶν οἱ ἐκ φιλοσοφίας λόγοι ἡνιο-
χῶ ἀγαθῶ· περιγινέσθαι γὰρ τὸν ἐν ἡ-
μῶν ἐπιθυμιῶν, μεταγωγὴν αὐτῆς πρὸς
τὸ καλόν.

Ἐν τῇ φιλίᾳ, καθάπερ ἐν σπουδαίῳ.

τάτῃ γῇ, φυεῖται ἐλπίς, καὶ καλλίσει
καρπὸν φερεῖν δυναμένη.

Καὶ κυβερνήτης ἀγαθὸς ναυαγεί
ποῖε, καὶ σπουδαῖος ἀνὴρ ἐσθ' ὅτε αἰ-
χρεῖ.

Αἱ μὲν βροῦνται μαλιστα τοὺς παι-
δας, αἱ δ' ἀπειλαὶ τοὺς ἀφρονὰς καλὰ
πληττοῦσιν.

Ἀνδριάντα μὲν ἴο σχῆμα, ἀνδρὰ δὲ
ἢ πράξις κοσμεῖ.

Αἱ χελιδόνες εὐδίαν προσημαινουσιν,
ὅ δ' ἐκ φιλοσοφίας λόγος ἀλυπτιαν.

Οὐχ οὕτως τοῖς ὀρφανοῖς, ὥς ἴοις ἀ-
νοήτοις ἀνδράσιν, ἐπιτροπῶν ἐστὶ χρεῖα.

Εἰσὶν ἡ ἴσχυς φαυλῶ ἀγωνοθέτῃ·
πολλακίς γὰρ τὸν μῆδεν πράξαντα σε-
φανοί.

Εν μὲν ἴω πλευσταὶ κυβερνήτου καὶ
ουρίου πνευμάτων δεομένη εἰς δὲ τὸ εὐδο-
κιμῆσαι ἐν τῷ βίῳ εὐτυχίας καὶ νοῦ.

Ὁ φρονιμὸς ὥσπερ εἰς ὅλον ἴον βίον,
οὐ τὰ πολλοῦ ἀξία συντιθέσιν ἐφοδία,
ἀλλὰ ἴα ἀναγκαιοτάτα.

Οἱ μὲν ἱραπεζῖται ἴα ἴων παραθεν-
ῶν, οἱ δὲ φιλαργυροὶ ἴα ἴων κληρονο-
μῶν χρημάτων φυλάττουσιν.

Αἱ μὲν εὐκαιροὶ ἱροφαὶ ἴα σώματα
αὐξοῦσιν, αἱ δὲ ἐν δεονῇ καιρῷ δοθεῖσαι
χαρίδες τοὺς βίους.

Ταῦτον ἐστὶν ἐξ ἀσθενῶν ἀγκυρίου
σκάφος ὀρμίζειν, καὶ ἐκ φαύλης γνῶ-
μῆς ἐλπίδα.

Καὶ ἐν τοῖς ὀργανοῖς καὶ ἐν τῷ βίῳ
μεταβολαὶ ἡδύταται.

Οὐτε τὸν ἀρρώστον ἢ χρυσοπὸν ὠφε-

λει κλινῇ, οὐτε ἴον ἀνοήτον ἢ ἐπισήμος
τυχῇ.

Τὰς μὲν ἱροφὰς ἀφελεστάτας, ἴας
δὲ πράξεις λαμπράς εἶναι δεῖ.

Πολλοὺς, ὥσπερ ἀσθενούντας, οὕτω
καὶ ἀνυχούντας, τὸ πλεῖθος ἴων παρὰ-
κειμένων λυπεῖ.

Ἐν μὲν τοῖς συμποσίοις ὃ μὴ παροι-
νῶν ἡδύτερος, ἐν δὲ τοῖς ἀγαθοῖς μὴ
παράνομων.

Ταῦτον ἐστὶν ὄφιν ἐκτρέφειν καὶ
πονηροὺς εὐεργεῖν· παρ' οὐδέτερω γὰρ
ἢ χρησίς ἀγαθὸν τι γεννᾷ.

Ἐν μὲν εὐδία σπανίον ναυαγῆσαι, ἐν
δ' εὐκολίᾳ τὸ ἀνυχῆσαι.

Γυμνασόμενον φυλαττέσθαι δεῖ ἴον
κόπον, εὐ δὲ πράττοντα ἴον φθόνον.

Ῥήτορες κοσμοῦσι λόγον, οἱ δὲ φιλο-
σοφοῖτον ἥροπον.

Κυβερνήτου μὲν ἔστιν ἔργον ἀγαθόν
πρὸς τὰς τῶν πνευμάτων μελαβολὰς
ἀρμόσασθαι, ἀνδρὸς δ' ἀγαθοῦ πρὸς τὰς
τῆς ἰυχῆς.

Εὐφυΐα, καθάπερ χρῦσος, ὅταν
σκευασθῇ πολυῖμωτέρα γινέται.

Κολάζει τὸν μὲν ἀσεβῆ ἰδία συνειδή-
σις, τὸν δ' ἀφρονα ἡ ἰδία διανοία.

Ἀκολουθόν ἔστιν ἐκ μὲν τῶν ἱματίων
τὰς κηλίδας, ἐκ δὲ τῶν φίλων τὰς μεμψείας
ἀναιρεῖσθαι.

Ὁ μὲν γεωργὸς τὴν γῆν, ὁ δὲ φιλο-
σοφὸς τὴν ψυχὴν ἡμεροί.

Οἱ μὲν ἀκράτεις ἐν ταῖς ἀρρώσκειαις,
οἱ δὲ ἀφρονεῖς ἐν ταῖς περιστάσεσι δυστέρα-
πνεύσοι.

Και εσθης και ευτυχια ασφαλη ἢ
ανεπιφθονος.

Τους μεν τους πολεως ανδρας
νομοις πειθεσθαι, τας δε γυναικας
λοις ἰων συνοικουντων ανδρων ηδεσιν.

Αισχρον μεν μητρος ἑλαιραν προσημαν,
αρετης δε ἡδονην.

Ὡσπερ ἱροφη, οὐτω και πραξις, αρι-
στη ἢ και ωφελουσα και ἱεφουσα.

Οἱ μεν θαυματοποιοι ἱαις κεναις
φανησiais, ἢ δε ἱυχη ἱαις ελπισιν ἡμας
εξαπατα.

Ὡσπερ εν μικρω πινακι ἱελειαν ες
ζωγραφου ἱεχνην καλιδειν, οὐτω και εν
μικρω χαριῃ τελειας προαιρεσιν ψυ-
χης.

Τον μεν παιδα μητηρ αποτης τιθης,

τον δ' αφρονα ἢ ἀρεῖη ἀπο τῆς ἀπάτης
ἀφελκεῖ.

Καὶ ὁδου καὶ ἀληθείας χαλεπον
ἀποπλανηθῆναι.

Φθειρεῖται γὰρ μὲν καὶ πυρὶ, γὰρ πυρὶ
ὑδασι, ὃ δὲ τῶν ἀκολαζων πλῆθος ἐρωτῇ
καὶ μεθῇ.

Ταῦτον ἐστὶν ἐν γυμνασῶ ἀγωνί προ-
τεδενῖα ὑβρεως γὰρ ἀνταγωνιστῇ ἐγκαλεῖν,
καὶ ἐν τῇ ζῆν νικῶν μὲν ὑπο τῆς ψυχῆς
ἐγκαλεῖται αὐτῇ.

Ἀγνώμονε παῖρι, κατὰ περ ἀυστήρων
νομῶ, συμπεριενεκτεον.

Εἰσὶν ὁ βίος θεάτρῳ, διὸ πολλὰ κίς
οἱ χειριστοὶ τῶν καλλιστῶν ἐν αὐτῇ κα-
τεχούσι τόπον.

Οὐχ αὖτως ἐπὶ ἀποθανούσιν, ὥς ἐπὶ
ἀμαρτεσιν, θρηνεῖν δεῖ τοὺς γεννησάμενους.

Οὐτε παρα νεκρου ὀμιλιαν, οὐτε πα-
ρα φιλαργυρου χαριν, δει ζηειν.

Οὐτε σφοφαγω κοινωνηησον, οὐτε αδο-
λεσχῳ λογω.

Χαριν οφειλειν, και βαρυ φερειν φορ-
μον, ταυτον εσιν.

Του βιου, καθαπερ δραμαλος, τα
τελευταια καλλισα δει ειναι.

Το πρωτον και καλλισον ὁ λογισμος
εστιν εν ανθρωπῳ ανεμποδισος μενων.
Εμποδιζεσαι δε ὑπο θυμου η επιθυμιας.
Παντων δε κακων ὁ θυμος αιτιος και
σασεων και πολεμων. Μαρτυρουσι δε
και οἱ ποιηται· δει ουν εθισαι τον λογι-
σμον κρατειν του θυμου, και ουδεποτε
πεσει ουδενι τουτων.

Ουδεν εσιν οὔτως ευκολον πραγμα
ῶςε μη δυσκολον ειναι, εαν ακων τουτο
ποιεις.

Εμισησαν ἀμαρτανειν οἱ ἀγαθοὶ τῷ
τῆς ἀρετῆς ἐρῶ· ἐμισησαν ἀμαρτανειν
οἱ πονηροὶ τῷ φόβῳ τῆς τιμωρίας.

Ἄπας σοφὸς ἐλευθερὸς, ἄπας μωρὸς
δὲ δούλος.

Φρονιμοῦ ἰδίον ἐστὶν βασανίζειν βου-
λάς, καὶ μὴ ἱαχεὼς εὐκολῶ πίσει πρὸς
ἱα ψευδῇ ολισθαίνειν.

Τοῦτο ἰσὶ φρονεῖν, ἵνα μὴ μόνον ἱα πρὸς
ἱων ποδῶν βλεπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἱα μελ-
λόντα προορᾷ.

Λεγέται ὅτι ὁ μαθητὴς ἱης πρότερας
ἐστὶν ὑστερα ἡμέρα.

Οὐδὲν ὠφελεῖ, ὅπερ καὶ βλαπτεῖν
οὐ δύναται τὸ αὐτό.

Ἀνὰ ἑλλαντῶς ἡλίου βουλὴν, δυνούσας
συμποσίον μελέασθω.

Ὅταν γενῇ εὐτυχής, ἴσῃ ἐναυτίοις
προσεχε.

Ὅς ἀλλοις προσεχει, ἑαυτοῦ οὐ προ-
σεχει.

Πλείον ἐστὶ φυλαξάμενος, ἢ πορι-
σάμενος.

Ἐξουθενεῖ τὸν κόσμον, Ἐξουθενεῖ μὴ-
δενά, Ἐξουθενεῖ ἑαυτὸν αἰεὶ ἐν τοῖς τεσ-
σάρσι τοῖς ταῖς ἀγαθὰ εἰσιν.

Ψυχὴ λυπούμενη οὐχ ἐπέλπει τὴν τοῦ
προσάτλητος διαγνώσει, ἀλλὰ τὸ ἴδιον
ἐξάννει δελήμα.

Ἦδὺ καὶ εὐπρέπες ἐστὶ τὸ ὑπὲρ τῆς
πατρὸς ἀποδανειν.

Πεισιφάνης ὁ τῶν Ἀθηναίων τυραννὸς
ὅτε μετὰ τῆς ἐρωτῆς θυγατρὸς αὐτοῦ
ἐξαφθίς παρδενου ἐνδημοσίου γεγνο-
τος συναντήματός, τὴν ἐφίλησεν, ὁρῶ-

νοσησῆς συζυγοῦν' ἀπαυίου κεφαλὴν
κολασιν λαβῆ, ἀπεκρινάσθω, εἰ τοὺς ἀ-
γαπῶντας ἀναιρούμεν, ἵαν ἐκείνοις
ποιήσωμεν, οἷς μισούμεθα.

Εἰρήνην ἔχει μέγα τῶν ἀνθρώπων,
μέγα τῶν παίδων πόλεμον.

Οἱ σοφοὶ ἄνδρες μείζονα μέγα τῶν
παίδων, ἢ μέγα τῶν ἐχθρῶν πόλεμον
ἔσχον.

Οὔτ' ἂν καί τις τῇ ὑπορυπαρὸν σὺν μα-
κρίαι ἡγούν οἶκος ἐστὶ δαυλος, ἀλλ'
ἐδωκας εὐεργέτημα ἐστὶ.

Τοῦ παρακαλοῦντος ἀρεμεῖται, ἵστα-
σθωσάν τὰ ῥήματα· ὁ γὰρ δειλὸν πα-
ρακαλῶν διδάσκει το ἀπαρνησάσθαι.

Τὴν εὐγενεῖαν βλαπτῇ, ὅς ἀνάξιον
παρακαλεῖ εὐεργέτημα.

Σιγαλῶ ὁ τὴν εὐεργεσίαν δούς, δηγεῖ-

σθω ὁ λαβων· ὁ δὲ δους ἦν εὐεργεσι-
αν, ἰον θεον μιμεῖσθαι· ὁ ἐπαναλήψων,
τοκίσης ἐστίν.

Ὁς ἰο δωρον οἷως αποδιδοναι ἐπι-
θυμει, ἀκων ὀφείλει· καὶ ὁ ἀκων ὀφει-
λων ευχαριστὸς ἐστίν· ἀχαριστὸς ἐστίν, ὅς
ευεργεσιαν αποδιδωσιν ἀνευ ἰοκου.

Πολλακίς ἰο δίδομενον ἀμυδρον ἐστίν,
ἰο ἀκολουθοῦν ἐκ ἰούλου μεγά.

Χρημάτων ἐν ἰοπῳ καὶ ἀφρονεῖν, με-
γίς ἐστιν ἐνίστε κερδός.

Τι ἡμᾶς ποιεῖ ληθεῖν ἰων ληφθενῶν,
ἐπίθυμια τῶν ληφθεσόμενων.

Οὐδὲν ἐστὶ παῖδος μαρτύρος βεβαίω-
τερον, ὅτι καὶ πρὸς ἰούλους ἰους χρόνους
ἐφθασεν ἵνα νοη, καὶ εἰ πρὸς ἰούλους οἷς
οὐκ ἐπιπλατῆται.

Ὁ ἐπιεικὴς ὑποβλητὸς φαίνεται

ὅτι ἀλλῶ προσταξαι ἄξιος ἐστίν.

Φυσικόν ἐστίν ἵν' οἱ κρίλαι, ὃν χα-
ριεστέρον ἀκουοῦσιν, εὐχερέστερον μαλ-
λὸν πιστεύωσιν.

Θεῶν πλησίων ἐκεῖνος ἐστίν, ὃν λόγος,
οὐ θυμός κινεῖ, ὅς τ' αὖ ἐργα ἀναρῶν συμ-
βουλή ἐν τῷ ἱμῶρειν δύνασθαι.

Ὑπὲρ ἀρίστων ἀνδρῶν ὅς ἀν μεσελα-
βῇ, οὐ μάλλον τῇ τοῦτων φαίνεσθαι
βοηθεῖν ὠφελεία, παρὸ τὴν ἰδίαν ἐπαι-
νεῖν ὃ κρίτης κἀκκρισιν, ὃς ἔτι ὑπευθύνος
ἀπολυέσθαι.

Ἐγὼ αἰεὶ συγγινώσκει, σοὶ δὲ αὖτ' ὦ
μηδὰ μως.

Τόσον τοῖς πᾶσι συγγνωμονεῖν ὠμότης
ἐστίν, ὅσον οὐδενί.

Εἰ φρονεῖς, συγγινώσκει τῇ συζυγῇ,

μηδε αὐσῆρου δεσμούς αποδεχού αν-
δρος.

Ὁ μὴ κωλύων τὸ ἁμαρτήμα, εἰ δυ-
νάται, προστάσσει.

Μῶρον ἐστὶ φοβέσθαι, ὅπερ ἀπο-
δράσαι οὐ δύνασθαι.

Αὐτὴν τὴν νικῆν νενικήκεναι φαίνεται,
ὅς ἐκείνην τῶν εὐπορηθέντων τοῖς ἡττη-
μένοις παρεχώρησεν.

Εἰς τοὺς πολμήτας οὐκ ἐστὶν ἂν πολμα-
αμεριμνος.

Τοῖς πολμήταις καὶ ὁ θεὸς αὐτοῖς
βοηθεῖ.

Σεμνὴ εὐσχημοσύνη ἐστὶν ἀποθα-
νεῖν ὑπὲρ κελῆς αἰτίας.

Ἐλεγεν ὁ Σωκράτης, οἷός τις θελε,

ὕβριν ποιησάτω καὶ ἀδικίαν, αὐδ' ἀν
παιδοῖς, ἀν μόνῃ μέλα σου ἢ ἡ ἀρετή.

Φλυαρῶ αποκρινασθαι ψογὸς ἐστίν.

Σωκράτην ἐρώτησάντος ἴνους, ἵνα ἦ ἢ
ἐναλλαγῇ ἰων ἰοπῶν οὐδεν ἐκεῖνον ὠφε-
λήσεν εἰς ἀποβολὴν ἰων παιδῶν, ἐφη,
ἦ θαυμάζεις; οὐδεν σε αἱ ἀποδημῖαι
ὠφελῆσαι δυνάμει, ἐπειπερ πάνταχου
σεαυτὸν περιφέρεις.

Πτωχὸς γενησομαι, μέλα πολλῶν
ἐσομαι, ἐξοριστὸς γενησομαι, γεννήσου
με ἐκεῖσε ὑποληψομαι, δεσμωδησομαι.
ἦ νυν λελυμα. ἐς τοῦτο καὶ
γὰρ με ἡ φύσις βαρεῖ σωματός ἀχθεῖ
συνεσφιγξεν θανουμαι, νοσεῖν παύσω.
δυναίαι θανεῖν.

Αἰδῶς ἐν μείρακι σημεῖον ἀγαθόν.

Ἄλλον σιγᾶν ἐθέλεις; πρῶτον σιγησον.

Των Πυθαγορικῶν παιδεία ἐστίν,
σιγὰν εἰς εἴη, καὶ μέλα ἑαυτὰ πεπαιδευ-
μένον λαλεῖν.

Προῦ αὐτῶν ἀρξάσθαι σύμβουλεον, καὶ
μέλα ὅσο συμβουλευσάσθαι πεπειρασὸ ὅσο
ἐργὸν ποιεῖν.

Τερψιλλίος διηγείσθαι, ὅτι φιλοσοφῶν
Δημοκρίτων ἐκλυφλώσθαι ἑαυτὸν, διότι
ἐμβλεψάσθαι γυναιξὶν ἀνευ ἐπιθυμίας
οὐκ ἠδύνατο.

Μοιχὸς ἐστὶ καὶ ὁ ἴης ἰδίας γυναικὸς
ἀκροατῆς ἀρεστῆς.

Οὐδὲ μία ἐπανακλήσασθαι ἔχον.

F I N I S.

ADNOTATIONES.

SENTENTIARUM Philosopho-
rum sylloge, quam typis expressi, in
Codice Vossiano apud Leidenfes ser-
vatur. Exemplar meum e viri summi,
DAVIDIS RUHNKENII, apographo
descripsi. Ineditam autem syllogen
dico: quanquam enim complures sen-
tentiæ nostro libello cum Demophili
Ὅμοιοις communes sint, earum tamen
longe major pars in illis non com-
paret. Demophili Ὅμοια omnino
sunt quinguenta & novem :
nostræ sententiæ ducentæ et septem-
decim ; ex quibus centum trigina &
octo Ὅμοια sunt, et ad eandem nor-

nam cum Demophilicis composita: ita nempe, ut vitæ, morum, animi proprietates similitudine aliqua ex rebus naturalibus aut ciuilibus aut artificiosis illustrent. Initium libelli, et finis, diversi generis sunt. Illud quidem e scriptoribus Græcis petitur; hic vero magnam ad partem e Latinis conversus. Etsi igitur hæ sententiæ nulli uni adscribendæ sunt auctori, eam tamen partem, quæ *Ὅμολα* complectitur, Demophili esse putem, at libello edito longe integriorem.

Undecunque vero comparatæ sint sententiæ, pleræque omnes lætu dignissimæ sunt, quippe et acute atque ingeniose dictæ, et ad bene beateque vivendum apprime pertinentes. Celeberrimas ROCHEFOUCAULTI sententias qui magni æstima-
 mant, iisdem profecto Græcæ tum imaginum ac similitudinum venustate se probabunt, tum virtutis & humanitatis causa Gallicis longe potiores videbuntur.

Exemplaris mei lectiones etiam aperte falsas ubique secutus sum, in iisque adeo utpote e MSto editis multa emendanda reperiet lector, quorum alia in promptu est corrigere, alia non item. Antequam vero de lectionibus MSti vel falsis vel dubiis loquar, ne librarii sphalmata cum typographi erratis confundantur, hunc erratorum indicem præmittam.

P. 4. v. 2. *μαλα* corrige *μαλλον*

— v. 12. *δι* *δι*

— v. 14. *αγαπας* *αγαπα*

P. 7. v. 18. *παιδευμενοι*. Exemplar meum habet *παιδευσμενοι*, quæ quoque vox nulla est.

P. 15. v. 4. *βουλευεθαι* *βουλευεσθαι*

P. 21. v. 15. *τον* *των*

P. 25. v. pen. *δυσθεραπευτοι* *δυσθεραπευτοι*

P. 26. v. 1. *ασφαλη* *ασφαλης*

P. 29. v. 9. *ιστι* *εστι*

P. 31. v. 1. *απ* *απ'*

— v. 10. *κατεχης* *κατεχης*

P. 32. v. 3. *τοκιστης* *τοκιστης*

LIBRARIi sphalmata nonnulla felicissime restituerunt viri eruditissimi, RHUNKENIUS et WYTTENBACH-
IUS; quorum emendationes, quas mihi vir humanissimus in marginem exemplaris mei e libro suo descri-
bendas permisit, lectori non in-
videbo.

P. 3. v. 6. δυσαρρώστησεις) lege δυσαρρε-
τησεις WYTTENBACHIUS.

P. 17. v. 11. αυλειαν) αμβλειαν WYTT.

P. 18. v. 1. ερινυας) Σειρηνας RUHNKE-
NIUS.

P. 20. v. 4. ψυχην) τυχην WYTT.

P. 21. v. 1, 2. συμμεταβαλλεται τοις αγγειοις
εισωθεν) συμμεταβαλλεσθαι τοις αγγειοις ειωθεν.
WYTT.

P. 24. v. 13. χρησις) χαρις RUHN.

P. 25. v. 10. διανοια) ανοια WYTT.

P. 28. v. 4. αδολεσχω λογω) αδολεσχολογω
RUHN.

P. 31. v. 10. 'Οτ'αν) Εστ'αν RUHN.

P. 36. v. 10. Τερτουλιος) i. e. Tertulli-
anus Apolog. 46. RUHN.

P. 36. v. 12. ακροατης αρεστης) ακρατης
εραστης RUHN.

CONJECTURAS, quæ mihi inter legendum egregium opusculum succurrerent, adjiciam, ut lectori (κατα δυνάμιν) otium faciam.

P. 3. v. 3. Περὶ θεῶν. Μὴ συνεχὴ αἰτεῖ ὑγίειαν) f. leg. Πὰρὰ θεῶν μὴ συνεχὴ αἰτεῖ ὑγίειαν

—— v. 6. δυσαρρώστησεις) f. δυσαναρρώστησεις, *difficulter pristinam valetudinem recipies.*

—— v. 7. Μὴ ὧν ἐπιθυμῆς) f. vel ἐπιθυμῆς, vel ὧν ἀν ἐπιθυμῆς. Post θεῶν *altera.* *ple-* ne distinguendum. mox pro κατε leg. καὶ τότε

—— v. 15. Μεμνησο περὶ τῶν μεγάλων κ. τ. λ.) Sententia turbata forte sic reponenda est. Μεμνησο παρὰ τῶν μεγάλων αἰτεῖν τὰ μεγάλα· μικρὰ γὰρ οὐκ ἀν δόιεν οὐδὲ εὐχομένοις. Οὐδὲν θεοῦ μείζον καὶ ὑψηλοτέρον· τοιγαρὺν θεὸς αἰτεῖ τὰ θεία, ὧν οὐδεὶς σαρκίνου καὶ γήινου ψαυεῖ παθός.

P. 4. v. 1. Περικλέους· Περικλῆς ὁ Ξανθίππου κ. τ. λ.) Hujus quoque sententiæ turbantur verba. An sic reponi oporteat? Περικλῆς ὁ Ξανθίππου ἐπὶ πολλοῖς καὶ μεγάλοις τῶν ἑαυτοῦ ἐργῶν οὐδὲ ἐφῆ σεμνυνεσθαι μᾶλλον, ἢ ὅτι ἀρχόντος αὐτοῦ κ. τ. λ.

Alia quoque loca in his sententiis turbata sunt, quæ hac occasione huc adferam P. 20. v. 11. Της παιδειας τροφης μονον το εις την ψυχην δεδομενον ωφελιμον) f. Της παιδειας μονον το εις την της ψυχης τροφην διδομενον ωφελιμον.—P. 21. v. 4. Ουτε αρρωστου φωνην, ουτε ανοητου ευλαβητεον) Φωνην in alteram sententiæ partem transferri debet : Ουτε αρρωστου πληγην, ουτε ανοητου φωνην ευλαβητεον, ut a Demophilo (qui πληγην etiam suppeditavit) patet ; ubi tamen postrema sententiæ verba paulo aliter leguntur : Ουτε αρρωστου πληγην, ουτε ανοητου απειλην δει ευλαβεισθαι.—P. 26. v. 3. Τους μεν τους πολεως ανδρας νομοις πειθεσθαι κ. τ. λ.) f. Τους μεν ανδρας τοις πολεως νομοις δει πειθεσθαι, τας δε γυναικας τοις των συνοικουντων ηδεσιγ. Nimirum sæpe in veteribus libris non modo litterarum, syllabarum, & vocum, sed et sententiarum, locorum, ac præcipuarum etiam partium turbato ordine a librariis peccatum est. Vocum loco motarum exempla petat Lector a variis lectionibus huic libello subjectis. cf. var. Lect. ad p. 12. v. 10.

P. 4. v. 10. leg. μελιτταν

—— v. 12, 13. φιλον δι' επιπληξιν αποστραφεις) f. vel φιλον ου δι' επιπληξιν αποστραφεις, αλλα δια την ευνοϊαν αγαπας. vel μη αποστραφης, αλλα—αγαπα.

—— v. pen. f. φιλοπονοι γαρ και αυτουργοι

P. 5. v. 1. και επιπληκτικοι) f. και μη επιπληκτικοι

P. 5. v. 10. τους εις φιλιαν σοι καθιεντας)

Hæc verba a sequenti sententia Δοκιμαζε—male divulsa sunt. Legendum

igitur nova sententia: Τους εις φιλιαν σοι καθιεντας δοκιμαζε μη εξ ὧν σοι δωρουνται—

De sententiæ lectionibus ampliandum.

P. 7. v. 18. leg. vel. παιδευομενοι, vel potius πεπαιδευμενοι.

P. 8. v. 1. Ὅδον μεν την ασφαλεστατων) f. Ὅδων μεν την ασφαλεστατην

—— v. 14. του φθονου ταχιστα μαραινεται) f. ὑπο του φθονου τ. μ.

—— v. 16. παιδειας) f. φιλιας

P. 9. v. 1. ψυχρον) f. ψυχην

P. 10. v. 14. ευβαστακτα) leg. cum Demophilo ευβαστακτοι

P. 11. v. 12. καινας) f. κενας

P. 13. v. 17. Initio sententiæ aliquid deest.

P. 14. v. 6. Προσεπιλημῆσις) leg. Πατρὸς ἐπιτιμησῖς cum Demophilo.

P. 15. v. 10. Post ἀνόντους f. addendum οἱ κολακῆς.

— v. 15. λυπηρόν) melius πονου Plutarchus citatus ap Florileg. MS. Baroc.

P. 16. v. 6. ὑπὲρ μετρὸν) Glossēma veræ lectionis ποδῆρεις, quam Demophili liber editus habet.

— v. 10. θεαματα καὶ θαματα) Hic de exemplaris mei fide dubito. Legendum autem puto θεαματα καὶ θαματα, vel θαματα καὶ ακουσματα, ut p. 7. v. 2.

P. 18. v. 4. Ουτε σιτον ἀριστον ἐκ τοῦ καλλοῦς ἡδίου κρινόμεν) leg. cum articulo τοῦ ἐκ τοῦ καλλοῦς ἡδίου, ut mox τὸν εὐχρηστον πρὸς τροφὴν. Vocis ἀριστον ultima sequentem τὸν loco suo detrufit.

P. 19. v. 1. καλλιον ἐπὶ μὲν τῆς ἐστίας φαίνεσθαι τὸ πυρ λαμπρόν, ἐπὶ δὲ τῆς αὐτυχίας τὸν νοῦν.) F. ἐπὶ δὲ τῆς εὐτυχίας τὸν νοῦν P. 23.

v. 2. εἰς δὲ τὸ εὐδοκίμῆσαι ἐν τῷ βίῳ εὐτυχίας καὶ νοῦ. Hippodamus περὶ εὐδαιμονίας

apud Gale p. 662. Καλον ων, ὅκα ευτυ-
 χια παρη τῷ νῷ, quod ad sententiam
 καλλιον—φαινεσθαι—ἐπὶ τῆς ευτυχίας τον νουν
 proxime accedit. Adde, quod sic
 res comparatæ sibi ipsæ utrinque me-
 lius convenire videantur, nempe
 “*pulchrum* est res prosperas pruden-
 tia *illustrari*, ut focum igne *lucido*.”

Denique (ni fallor) in rebus pro-
 speris magis opus esse prudentia,
 quam in adversis, docuerunt viri
 sapientes omnium quotquot gentium
 & disciplinarum.

— v. 9. 11. leg. cum Demoph.
 διωκωνται & πραττωσι

— v. 16. Τοις μεν μαινομενοις κατα τα
 ιδια τεκνα φαινεται πολλακις) Ut in altera
 sententiæ parte φανλα τῷ αγαθα oppo-
 nitur, ita in altera oportet esse no-
 men, quod τῷ ιδια opponi possit. Qua-
 re pro κατα legam αλλοκατα
 P. 20. v. 10. εχει) f. παρεχει

— v. ult. πεπαιδευμενοι δε το παση
 ψυχη αρμοσασθαι) Pro altero hoc αρμο-
 σασθαι cum Demophilo leg. συμφωνησαι

P. 21. v. 16. leg. ἡμῖν

P. 24 v. 15. ΕΝ ΜΕΝ ΕΥΔΙΑ ΣΠΑΝΙΟΝ ΝΑΥΑΓΗΣΑΙ,
ΕΝ Δ' ΕΥΚΟΛΙΑ ΤΟ ΑΤΥΧΗΣΑΙ.) f. ΕΝ Δ' ΕΥΒΟΥΛΙΑ ΤΟ
ΑΤΥΧΗΣΑΙ. Libri editi ΕΝ ΔΕ ΤΗ ΑΒΟΥΛΙΑ ΤΟ
ΜΗ ΝΑΥΑΓΗΣΑΙ.

P. 26. v. 6. μητρος) f. γαμετης, e cujus
ultimis μετῆς post oblitāratam primam
natum est μητρος. cf. p. 13. v. 6.

— V. 15. τελειας) f. τελειαν

P. 27. v. 10. και εν τῷ ξην νικων μεν ὑπο
της ψυχης εγκαλειν αυτη) f. νικωμενον ὑπο της
τυχης. cf. p. 14. v. 11.

P. 28. v. 3. ΟΥΤΕ ΟΦΟΦΑΓῶ ΚΟΙΝΩΝΗΤΕΟΝ, ΟΥΤΕ
ΑΔΟΛΕΣΧῶ ΛΟΓῶ) In utraque sententiæ
parte desidero rem, quam cum οφoφα-
γῶ & αδολεσχῶ communicari prohibe-
tur, sc. *cibum*, & *sermonem*. In alte-
ra parte res expedita est : ΟΥΤΕ ΑΔΟΛΕΣΧῶ
ΛΟΓΟΥ sc. ΚΟΙΝΩΝΗΤΕΟΝ. In altera igitur
αρτου, vel simile quid supplere velim;
ut integrā sententia sit : ΟΥΤΕ ΟΦΟΦΑΓῶ
ΑΡΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΗΤΕΟΝ, ΟΥΤΕ ΑΔΟΛΕΣΧῶ ΛΟΓΟΥ. cf. p.
12. Ἰερου μεν τοις αγνοις κοινωνητεον, ὁμιλιας δε
πῆπαιδευμενοις.

— V. 16 και ουδεποτε πεσει ουδενι του-
των.) f. και ουδεποτε πειση ουδεν^{τι} τουτων.

— v. ult. leg. ποιης.

P. 30. v. 3. leg. εαυτω

ουδεν τι

— v. 8. vel desideratur *quar-*
tum aliquod, vel leg. τρισι

P. 31. v. 5. leg. εχε

— v. 14. ὁ γὰρ δειλὼν παρακαλὼν δι-
δασκεῖ το ἀπαρνησασθαι) f. ὁ γὰρ δειδὼν παρα-
καλὼν διδασκεῖ το ἀποδρῆσασθαι. ΑΠΟ-
ΔΡΗΣΑΣΘΑΙ, ΑΠΟΡΔΗΣΑΣΘΑΙ, et
ΑΠΑΡΝΗΣΑΣΘΑΙ facile permutari
potuerunt.

P. 32. v. 1. ὁ δὲ δους τὴν εὐεργεσίαν, τὸν θεὸν
μιμεῖται· ὁ ἐπανατητῶν, τοκιστὴς ἐστὶ) f. ἐπα-
ναιτησῶν, *repetiturus*, p̄ eo quod ma-
gis Græce diceretur, ἀπαιτησῶν. cf. Se-
neca (a quo sumpta est sententia)
Benefic. c. 15.

— v. 5, 6. ὁ ἀκῶν ὀφειλὼν εὐχαριστος
ἐστίν. ἀχαριστος ἐστίν,) f. ὁ ἀκῶν ὀφειλὼν ἀχα-
ριστος ἐστίν· ἀχαριστος δὲ, ὅς εὐεργεσίαν ἀποδίδου-
σιν ἀνευτοκου.

P. 33. v. 5. leg. πλησιον

P. 34. v. ult. f. οἶν αν τις εβελη

P. 35. v. 10. Πτωχὸς γενησομαι, μετὰ πολ-
λῶν εσομαι, κ. τ. λ.) f. Πτωχὸς γενησομαι;
μετὰ πολλῶν εσομαι. Εξοριστος γενησομαι;
γεννητὸν με ἐκείσε ὑποληφομαι. Δεσμωθησομαι;
τις μοι τοῖνυνγε λυμη; ἐς τοῦτο γὰρ καὶ με ἡ φυ-
σις βαρεὶ σώματος ἀχθεὶ συνεσφιγξεν. Θανου-

μαι; νοσῶν παύσομαι.

P. 36. v. 2. Τῶν Πυθαγορικῶν παιδεία ἐστίν, σιγᾶν εἰς ἔτη,) *Desideratur annorum numerus. f. σιγᾶν εἰς ἔτη η, annos septem.*

— v. ult. Οὐδὲ μίᾳ ἐπανακτῆται τέχῃ,) *leg. Οὐδεμίᾳ ἐπ. τέχ.* Obscura autem brevitate dictum est. Voluit, opinor, nullam artem recuperandam esse, quæ semel amissa fuerit.

Definam in Democratis sententia, quam libelli initio citavi. Vulgo legitur: πολλὰ μὲν ῥέξει πραγματ' ἀνδρὸς ἀξία, πολλὰ δὲ φάυλα οὐχ ἔξει. Πολλὰ δὲ φάυλα eodem pertinet, quo πολλὰ ἀνδρὸς ἀξία, sc. ad *πραγμάτα*, de quibus male diceretur, “multis actionibus *carebit*. Non dubitavi reponere οὐ ῥέξει—“multa opera viro digna faciet, et multis malis actionibus abstinabit.”

VARIÆ LECTIONES.

Cod. Vofs. (collat. cum) Ed.
Gale.

P. 9. v. 10. παρέχει, χρειαν δ' ουδεμίαν)
Ed. G. έχει, χρειαν δ' ουδεμίαν παρέχεται.

P. 10. v. 14. ευβάστακτα τοις ευφρόνου-
σιν) ευβάστακτοι τοις ωταριοις.

P. 11. v. 2. ἀρμυτομενος) ἀρμοζομενος
— v. pen. ὁ χρυσος) ὁ deest

P. 12 v. 2. ὁμοία τα) ὁμοία ἐστὶ τα

— v. 10. Μυρῶ την αὐτην εἰσκειν δυνά-
μιν λογος εχειν) Μυρῶ την αὐτην δυνάμιν εχει ὁ
λογος. Exempla turbati ordinis ver-
borum cum plura præbeant hæ variæ
lectiones, omnia huc conferre li-
ceat. P. 13 v. 3, 4. Κακου κυνος) Ed.

Gale, κυνος κακου. P. ead. v. 4. μάλλον
της φωνης την σιγην ευλαβεισθαι δει) μάλλον δει
την σιγην η την φωνην ευλαβεισθαι. P. 14 v.

4. Λιμην μεν πλοιου) Λιμην πλοιῳ μεν.

P. 14. v. 6, 7. εχει γαρ πλεον)
πλειον γαρ εχει. P. 18. v. 1. Τας

ἡδονας, ὡς ἐριννυας, δει παρελθειν) Δει, ὡσπερ
Σειρηνας, τας ἡδονας παρελθειν. P. 20. v. 5:

Οἱ μεν ἐκ γης καρποι κατ' ἐνιαυτον) οἱ μεν κατ'
ἐνιαυτον καρποι ἐκ της γης. P. 21. v. 4.

Ουτε ἀρρῶστου φωνην, ουτε ἀνοητου ευλαβητεον)

οὔτε ἀρρώστου πληγῆς οὔτε ἀνοήτου ἀπειλῆς δεῖ
 εὐλαβεῖσθαι. P. ead. v. 14. Εοικεν ὁ ἐκ
 φιλοσοφίας λόγος) ὁ ἐκ φιλοσοφίας νοῦς εοικεν.
 P. 22. v. 3. ναυαγεί ποτε) ἐνίοτε ναυαγεί.
 P. ead. v. 7. καταπληθύνουσιν in secunda
 sententiæ parte,) pro quo in prima
 scribitur ἐκφοβουσιν. P. ead. v. 15.
 Εοικεν ἡ τύχη) Ἡ τύχη εοικεν. P. 23. v.
 2, 3. εἰς δὲ το εὐδοκίμησαι ἐν τῷ βίῳ εὐτυχίας
 καὶ νοῦ) εἰς δὲ το εὐδαιμονησαι λογισμοῦ καὶ τυ-
 χῆς. P. 24. v. pen. φυλαττέσθαι δεῖ)
 δεῖ φυλαττέσθαι. P. ead. v. ult. εὐ δὲ
 πράττοντα) εὐ πράσσοντα δὲ.

Codex Vofs.

Ed Gale.

P. 13. v. 3. Του φαυλοῦ ἀνδρός) Του deest
 — v. 6. γαμετῇ τη γαμετῇ
 — v. 7. ἀντιτιδεναι προτιμασθαι
 — v. 8. ἀδολεσχοὶ ἀδολεσχαὶ
 — v. 10. διαφθείρουσιν) ἀποβαλλουσι
 P. 14 v. 4. Προσεπιτιμησις) Πατρός ἐπιτιμησις
 — v. 10. ἱατρον παλαιστην
 — v. 14. οἱ οἰζυνοὶ οἱ δ' οἰξίς θυνοὶ
 P. 15. v. 1. οἶνω ἄλι
 — v. 2. χρηστεον δεῖ χρῆσθαι
 P. 16 v. 6. ὑπερ μείρον ποδῆρεις
 P. 18 v. 2. σπενδοντα κατασπενδοντα
 — v. 3. ὥσπερ ὥς

P. 19. v. 5. πλυνομεναι) γενομεναι διαλαμ-
προι

—— v. 6. πιμπλανται αναπιμπλανται

—— v. 7. αποκαθηραμεναι) αποκαθαιρομεναι

—— v. 8. αμαδιαν αμαδειαν

—— v. 9. φυγαδες δραπεται

—— διωκονται διωκωνται

—— v. 11. πραττουσι, ταραττονται) πρατ-
τωσι, ταρασπονται

P. 20 v. 6. καθ' ημεραν' κατα παντα καιρον

—— v. 16. Μουσικου μεν ανδρος το παν)

Μουσικου μεν εργον το παν

—— v. 17. πεπαιδευμενου δε τοι' πεπαιδευ-
μενου δε ανδρος, το

P. 21. v. 9. νεογνοι αμαδεις

—— v. 10. απαιδευτοι απαιδευτοι ανδρες

—— v. 14, 15. ηνιοχω αγαδω) αγαδω deest

—— v. 15. περιγινεται περιεστι

—— v. 16. μεταγων αι μεταγων

P. 21. v. 17. προς εις

—— v. 4. εσθ' οτε ατυχει) εσθ' οτε deest

—— v. 11. Αι χελιδνες Αι μεν χελιδνες

—— προσημαινουσιν σημαινουσιν ημιν

—— v. 12. Ο-λογος αλυπιαν Οι-λογοι την
αλυπιαν

—— v. 13. ορφανοις ορφανοις παισιν

P. 23. v. 1. Εν μὲν τῷ πλεῦσαι Εἰς μὲν τὸ
εὐπλοῦσαι

— v. 2. οὐρίου πνεύματος οὐρίου deest

— δεομεθα χρεια

— v. 13 Ταῦτον το αὐτο

— v. ult. χρυσοπους χρυση

P. 24. v. 1. ἡ ἐπίσημος ἡ deest

— v. 3. Τας μὲν τροφας ἀφελεστατάς)
Τας μὲν γραφας ἀσφαλεστεράς.

— v. 4. εἶναι εἶναι

— v. 9. μὴ ὃ μὴ

— v. 11. Ταῦτον Το αὐτο

— v. 12. πονηροὺς τον πονηρον

— v. 13. ἡ χρησις ἀγαθον τι) ἡ χάρις εὐ-
νοϊαν

— v. 14. ναυαγησαι το ναυαγησαι

— v. 14, 15. ἐν δ' ευκολία το ατυχησαι)
ἐν δε τη αβουλια το μὴ ναυαγησαι

— v. pen. Γυμναστομενον) Γυμναζομενον

Excudebat L. PENNINGTON

DUNELMIA Januar. 1796.

